

(המשך מעמוד 17)

הבית, יום אחרי יום, אותן השטיות, נימוסי שולחן. אך לקבל פני אורח מכובד, לשמוע שטיות אלה בכל יום — זה החלק הנורא ביותר של התפקיד. היא החזירה את נשקתו. ידו ליטפה את צווארה, ירדה לחזה, מארולה, חשב, זונגה שכמותך, ועכשיו אקרא את מתכון היום, אמר הקול הנשי ברדיו, היום נכון פודינג אנגלי קחי... רוברט קפא, פודינג אנגלי, פודינג אנגלי! שלוש ביצים, ידו נשמטו מגוף הצעירה, כאילו היתה חפץ זה. מה קרה לו? חשבה פסמה בקדחתנות, ופקחה את עיניה. האם הוא חולה? הוא ניראה כאילו שכח איפה הוא נמצא.

היא העמידה פני נעלבת ויצאה את החדר, מבלי להסתכל אחורה. שיידע לו שהיא לא כמו אחרות, אצלה זה לא קל, ובכלל, שלא יכניס לראש שלו כל מיני מחשבות.

***

לטלסן?

לא, מסוכן מדי, לטלפונים של בתי-מלון יש תמיד האזנה, רוברט עמד לפני הראי, התלבש בקפידה, הוא בוחן את הופעתו במבט בקרני, האין העניבה אמריקאית מדי בשביל מר פראנק, הסוחר ה"רמזני" השמרני? לא דווקא, הוא ניראה באמנה כמו גרמני — בלונדי, תכול-עיניים, זקוף, גם בלי הבגדים, היה ניראה כפסן-אירופי טיפוסי.

נו, לפחות את זה ירש מאבא, אבא היה עסקן סר ציאלטי אוסטרי, הנאצים עינו אותו במחנות-הריכוז שלהם, ולא הצליחו לשבור אותו, אידיאליסט אמיתי, מה היה אמר על בנו?

אמא היתה אחרת, אמא היתה יהודיה, כאשר אסרו את אבא היא עלתה, עם רוברט לישראל, אבל הוא גדל, למעשה, לבדו, בכל מיני מוסדות, הוא לא אידי-אליסט, כמו אבא, אבא האמין כי כל האנושות היא משפחה גדולה אחת, רוברט ידע כי כל אדם חייב לדאוג לעצמו.

משפחה גדולה אחת, לא, החברה לא הטיבה עימו, להיפך, תמיד היו לו אויבים ומקנאים, כמו בר עסק ההוא של המקרר, אמרו לו להעביר מקררים למחסן, המחסן היה כבר סגור, הוא לקח את המקרר המהורבן הביתה, הוא לא התכוון לגנוב אותו, לכל היותר היה מחליף אותו במקרר שהיה לו בבית, שהיה קטן יותר, או מה? מי לא עשה כך? כל אחד דאג לעצמו, אבל אותו הענישו בכל חומרת הדין, הבאישו את שמו ברבים.

כך זה היה תמיד, אם עכשיו יתחברו העסק הזה, למשל — את מי יאשימו? לא את גיבלי, גיבלי הוא ראש אמ"ן, והוא יהיה בסדר, גיבלי יזיף כמה מיס-מכים, וידאג כבר לעצמו, בטח לא את ד"ר (סיפאקאט הגידם), ד"ר הוא רמטכ"ל, הגנרלים תמיד בסדר, אותו, את רוברט ידפקו, למרות שהוא, רוברט, בכלל לא רצה בכל העניין.

הוא ניתק את שרשרת מחשבותיו, מה פתאום? איזה מין מחשבות! אסור להשוב על כישלון, זה מביא מזל רע, רוברט יצליח, רוברט תמיד מצליח, אבל הם לא יודו לו, גיבלי ידרוש את התהילה לעצמו, ודין יתפאר שזה היה רעיון שלו.

***

המכונת ירדה העירה, רוברט יכול היה לעצום את עיניו, ותוכנית העיר עמדה מול עיניו רוחו, כשם שלמד אותה עליפה בפאריס.

המכונת נכנסה לרחוב הראשי, הוא העמידה ליד מדהן.

את חמישים המטרים האחרונים עד לבנק הלאומי, פסע ברגל, תוך התבוננות בהלונות-ההראווה ובפני ה-הולכים מאחוריו, הוא היה בטוח לגמרי: אין עיוקב, הוא ניכנס לאולם המרווח של הבנק, כתריסר פקידות ישבו מאחורי הדלפק, הוא עמד לרגע, כמהסס, ניגש לצעירה שחחרתה, "סלחתה, האם אפשר להחליף אצלך המחאות של אמדיקן אקספרס?"

הצעירה הירמה את עיניה, במשך מאית של שניה נפגשו עיניהם, מאית של שניה בלבד.

היא באמת דומה לאיגנריד ברגמן, חשב רוברט, היא בסדר, אפשר לסמוך עליה.

"אדוני יואיל לפנות לדוכן מימין", אמרה בקול שיגרתה.

"מיספר חמש?" שאל רוברט.

"לא, מיספר שלוש, סר", ענתה הפקידה וחזרה ל-ניירותיה.

איש לא יכול היה למצוא מעטות מיוחדת בשיחה זו, תייר כלשהו שאל אינפורמציה אצל פקידה כלשהי, אבל במילים מעטות אלה קבע רוברט פגישה: בשעה חמש, במקום הרגיל בפארק, עם ד"ר מרזוק (סטארבוס).

מרסל (ריקה) היתה המקשרת, לדעת רוברט, היתה הדמות הטובה ביותר בקבוצה כולה, כשהיינית מצ-טיינת היתה חברה פופולארית במועדון הספורט, שבו ביקרו הקצנים הבכירים של הצבא המצרי, היא גרפה ידיעות בלי מאמץ.

כן, אברהם ד"ר (בעל הצלקת), שהקים את הקבוצה, היה בסדר, רוברט היה מוכרח להודות: הוא עושה כאן עבודה טובה, לפני שפוש שנים, האנשים הם טובים.

העיתונים המצריים קראו למרסל, בשעת הימשפט, בשם "איגנריד ברגמן הציונית".

רק ד"ר מרזוק לא מצא חן בעיניו.

***

ד"ר מרזוק התקרב לספסל בצעדים כושלים, כל כמה צעדים העיף מבט נפחד מעל לכתפיו, הוא נהג כאילו כל עץ בפארק הגדול הוא שוטר מצרי בתחפושת, רוברט התבונן בו מעל לגליון הטיימס, בו היה שקוע למראית עין, כך, אין ספק, ד"ר מרזוק הוא אסון, הוא קרוב להתמטטות עצבים, מאז החלו המעשים, לפני שבועיים, נעשה עצבני יותר ויותר, התנהגותו יכלה לעורר חשד גם בלב הבלש המטומטם ביותר.

הרופא הצעיר התיישב בקצה השני של הספסל, הוא שלף קופסת-סיגריות, שם סיגריה בפיו, פישפש בכיסיו כאילו חיפש גפרור, ופנה אל רוברט בערבית: "אולי יש לאדוני אש?"

רוברט הוציא קופסת-גפרורים, הגישה לו באדיבות, הרופא הציג גפרור, קירבו לסיגריה, ידיו רעדו, כימעט ולא הצליח להפגיש את קצה הסיגריה עם הלהבה, רוברט השקיף סביבו, חוץ משתי עזרות-בית, שדחפו עגלות-ילדים, לא היה איש בסביבה, הוא התקרב ל-מרזוק ודיבר אליו בעברית, בקול נמוך.

"דוקטור, יש הוראות חדשות, מהיום אנחנו פוגעים במוסדות בריטיים, אני רוצה שתוך שלושה ימים תונח פצצה בסיפריית הבריטיש קאוונטיל, כעבור שלושה ימים

מרסל ניניו - ערב מעצרה

נוספים בקונסוליה, אתה תשלח לפעולה הראשונה את נתניון, אפשר לסמוך עליו, אחריו יגיע תורו של ראסא (סטפאנוס).

מרזוק החזיר עוד יותר, פניו קיבלו גוון ירקרק ממש.

"אבל זה שגעון!" הוא התפרץ, "תוריד את קולך, פק רוברט, אפשר לשמוע אותך ממרחק של מאה מטרים, גם בלי מכשיר-האזנה."

הרופא התכופף, כאילו ספג צליפה של שוט, הוא התבונן סביב בהלה, כאילו ביקש לגלות את מכשיר-ההאזנה המכוון אליו מרחוק, בבית הכחול הקטן, ליד תל-אביב, למד על קיומם של מכשירים כאלה, המסוגלים לקלוט כל לחש ממרחק של מאה מטרים, לאחר מכן מצץ את הסיגריה, ונרגע קצת.

"תראה, פנה אל רוברט בקול שקט יותר, הוא לא ידע, כמובו, את שמו האמיתי, אינני יודע מי נתן את ההוראה לפעולה הזאת, בוודאי היו לו מניעים חשובים, איני מבין בזה, אבל אני מבין את המצב כאן, הפעולה הזאת שתיים באסון."

"שטויות!" פסק רוברט בכטחון מעושה, "מדוע אתה חושב כך?"

"הקבוצה הזאת הוקמה לשם ריגול, לזה היא מתאימה, ארבעה מאיתנו עברו קורס ליד תל-אביב, אנחנו מומחים לאלחוט, לצילום, לקריאת מפות, מרסל מסוגלת להוציא ידיעה מכל קצין ערבי, רשת נואת שווה לישראל מיליונים! ערבה לא יסולא בפז! והנה אתם באים והורסים את הכל!"

"מי הורס, לכל הרוחות?" שיטע רוברט את דבריו בזעם, "אין כל סתירה בין ריגול שיגרתי ובין פעולות חבלה."

"אבל יש ויש! האנשים שלי אינם מתאימים לפעולות חבלה! הם למדו להרכיב פצצות-הבערה בנרות-המשקפים או בקופסה של אבקת-כביסה, אבל יתפסו או תם! אם לא היום — אזי מחר!"

"יס, איט איז ורי גייס היר!" אמר רוברט בקול רם, כמו תייר המפליט דברי נימוסין, בוויית-עיניו ראה זוג שוטרים מתקרבים בשביל, הוא לקח סיגריה מן החפסי-סה של הרופא, הדליק אותה, זרק את הגפרור בתנועה מרושלת, השוטרים עברו.

***

הוא ידע כי דברי הרופא צודקים במידה רבה, הוא עצמו השמיע טענות דומות באוזני אריה, מפקד הרשת בארצות-החן, כשהלה הציע לו לראשונה לקבל על עצמו את השליחות.

זה היה בפאריס, הם שתו קאמפארי ורוברט היה סקרן לדעת מדוע הובהל לפאריס, כששמע את ההצעה, פרץ במחאה.

"למה אני, דווקא?" שאל, "אתה יודע שהולך לי, שילחו מישהו אחר!"

אין לנו אחר, כרגע, הסביר אריה בסבלנות, גם אני לא רציתי להטיל את זה עליך, תחילה, אני מעריך את הצלחתך, ואיני רוצה לסכן את זה, אבל אין לנו כרגע מועמד אחר, אברהם דר יודע מדי בקאהיר, הטלנו את זה על איש אחר, הוא אפילו כבר יצא לפאריס, בדרכו למצריים, אבל באמצע הדרך התחרט, בינתיים עבר הרבה זמן, והשעה דוחקת, רק אתה יכול לנסוע ברגע זה למצריים מבלי לעורר חשד, אין ברירה, אתה האיש."

רוברט הסכים, גם לא היתה לו ברירה, אריה היה מפקדו הישיר במודיעין.

אבל הוא לא יכול היה להתגבר על היסוסו הראשון, וכלל שהתעמק יותר בתוכנית המיבצע, כן גברו ספקותיו, ואחד הספקות העיקריים היה קשור באישיותו של ד"ר מרזוק.

מרזוק ניקרא לפאריס, וכבר בפגישה הראשונה הר-גיש רוברט כי יש מצידו התנגדות לכל העניין, נימוקיו אז, כמו עכשיו, היו ענייניים, אבל משהו התחבא מ-אחוריהם, והיה נידמה לרוברט שהוא יודע מה, מרזוק נעלב.

מי יודע, אולי בצדק? הוא דיבר על "האנשים שלי" ועל "הקבוצה שלי", יתכן שדר, אחרי שהקים את הר-קבוצה לראשונה, לפני שלוש שנים, נתן לו להבין כי הוא יהיה מפקדה, על כל פנים, מרזוק חשב את עצמו למפקד, כששמע שעומדים לשלוח איש מישראל כדי לפקד על המיבצע, ראה בכך סימן של אי-אמון ביכולתו, הוא נפגע, הוא ראה ברוברט פולש זר, אדם שבא לנשל אותו מעמדתו.

כשרוברט חש בכך, הפציר באריה לשלוח את מרזוק לישראל, ולהחזיקו שם עד להמיבצע, הוא שונא אותי, הוא מתנגד למיבצע, הוא לא מאמין שנצלית, הוא מסיף סביבו אווירה של אי-בטחון ותבוסנות, אם יבוא לקאהיר, יפריע לי."

אריה הבטיח, אך כבר יומיים אחרי שהגיע רוברט לקאהיר, הודיעה לו מרסל שד"ר מרזוק חזר, הוא לא האמין למשמע אוונגור, מדוע נתנו לו לחזור?

היתה זאת תעלומה, כשם שהופעת אשתו בפאריס היתה תעלומה, כל הפרשה הזאת מלאה בתעלומות, כשיחזור לתל-אביב, יתן להם על הראש, לאריה, לגיבלי, לכל התבורה.

"אבל בינתיים אני בקאהיר", אמר לעצמו, כימעט בקול רם, "ומרזוק זה נמצא כאן, אני מוכרח להסתדר עימו, איכשהו."

***

לא היתה ברירה, היה עליו לעשות את הדבר הי-שנאו עליו ביותר: "להרכיב ציונות (הנלוות)", כפי שנהג לקרוא לנאומים על המולדת העתיקה, וכיוצא באלה.

הוא פנה שוב אל הדוקטור החינור, האם אתה חושב שאני לא יודע את הקשיים? האם אתה חושב כי המפקדים לא לקחו אותם בחשבון, כשהטילו מיבצע זה עליך? אבל הם סומכים עליך, הם בוטחים בך, הם הטילו עליך משימה כל-כך קשה, מפני שמעולם לא היתה ישראל זקוקה כל-יכך לשירותם של אנשים כמוך, האם נידלק איוה ניצוץ בעיני הרופא? רוברט לא היה בטוח, הוא דיבר בקול רגשני עוד יותר.

"אתה יודע את המצב כמוני, עכשיו השעה לדפוק את המצרים, אבל יש מיכשול אחד: תמיכת האמריקאים במצריים, לכן עלינו לסכסך בין האמריקאים והמצרים, ככל מחיר, עלינו להשניא את המצרים על האמריקאים, עלינו לפגוע במוסדות האמריקאים בתוך מצריים."

"יש לנו הרבה יהודים בארצות-הברית, הם מוכנים להסית את דעת-הקהל האמריקאית נגד מצריים, אבל עלינו לתת להם תחמושת תעמולתית, תמונות של משר-דים אמריקאיים שרופים, אולי אפילו של הרוגים אמ-ריקאים במצריים, אם תצלית, לא יתנו האמריקאים נשק למצרים, ולא יסחרו עם המצרים על חשבוננו."

"אם כן, מדוע לפגוע במוסדות בריטיים?"

רוברט ידע את התשובה על כך, אריה דיבר על כך עוד בפאריס, כשעלתה אפשרות כזו.

"יש לאנגלים בסיסים בצבאיים באזור תעלת סואץ (בקפריסין), אנחנו מעוניינים כרגע שישארו שם, הממ-שלה הבריטית החליטה להוציאם, אם ייפגעו מוסדות בריטיים במצריים, אם ייהרגו אנגלים — תקום צעקה